

PROKOPSKÉ LISTY

MĚSÍČNÍK ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI U SV. PROKOPA
PRAHA 3 – ŽIŽKOV

ČERVENEC – SRPEN 2024

373

Pout' ke sv. Anně

26. 7. 2024

celebruje: Mons. Karel Herbst
SDB, emeritní pomocný biskup
pražský

17:25 Modlitba růžence
18:00 Mše svatá

Po mši sv. se uskuteční přátelské
setkání v komunitním centru, kde bude
k dispozici rovněž drobné občerstvení.

342. výročí posvěcení

kostela sv. Rocha

27. 7. 2024

celebruje: P. Vít Uher

.....

17:25 Modlitba růžence
18:00 Mše svatá

Farní slavnost

121. výročí posvěcení kostela sv. Prokopa

22. 9. 2024

celebruje: J. Em. Dominik kardinál Duka, OP,
emeritní arcibiskup pražský

9:30 Slavnostní mše svatá

Po mši svaté následuje setkání v budově sousedního gymnázia, kde bude
zajištěn program pro děti i dospělé a rovněž občerstvení. Zakončení farního
dne se uskuteční v 15:30.

Drazí farníci a milí čtenáři.

Vstupujeme do měsíce, kdy oslavíme patrona naší farnosti, sv. Prokopa. Zároveň je tento i následující měsíc obdobím prázdnin a dovolených, kdy mnozí vyráží do přírody, kterou nám daroval náš Stvořitel, abychom načerpali jak fyzickou, tak i duchovní sílu. Jak se toto propojuje se sv. Prokopem? Náš patron odešel po určité době svého života do ústranní a žil v jeskyni v Dalejích u Jinonic, než se odebral na Sázavu, kde později vzniká klášter a vzniká mnišská komunita. Sv. Prokop žil v těchto místech přísným asketickým životem podle hesla sv. Benedikta „ora et labora“ – modli se a pracuj – a tím zcela naplňoval svůj život. Můžeme říci, že „kultivoval“ krajinu, aby byla obyvatelná, a to nejen z hlediska vnějšího, ale doslova i do písmene i z hlediska vnitřního, protože zde „kultivoval“ i duše těch, kteří za ním přicházeli. Kultivace lidských duší šla ruku v ruce s kultivací krajiny, a proto bylo toto jeho dílo tak zdařilé a přineslo plody sahající až do dnešních časů. Dílo sv. Prokopa nemáme ale pouze obdivovat, ale především je rozvíjet i osobní duchovní „kultivací“. Stále více se v dnešní době mluví, píše a často velmi vehementně diskutuje o ekologii a o všem, co s tímto tématem souvisí. Neustále se zdůrazňují nebezpečí a katastrofy, které na nás dopadají a budou dopadat, pokud jako lidstvo nezměníme svoje chování vůči stvoření, které nám Bůh daroval. Bohužel našim zcela bezohledným a sobeckým jednáním jsme stvořenou krásu spíše vykořisťovali a zneužívali, a tím ji i velmi závažným způsobem poničili a v podstatě ohrozili její další podobu a existenci. Tím ale ohrožujeme náš život jako lidstva, a proto se ochrana a péče o stvoření dotýká každého jednotlivce. Právě v období prázdnin a dovolených si to uvědomujeme o to intenzivněji, protože z krásy stvoření čerpáme posilu pro naši duši i tělo a jsme za ni velice vděční. Avšak ekologie dotýkající se ochrany stvoření nás přímo vede a vybízí k zamyšlení se nad ekologií člověka, která je úzce a nevyhnutelně spojená s jeho duchovní podstatou a existencí. Již minulý papež Benedikt XVI. mluvil o „ekologii člověka“, která zahrnuje velká a důležitá témata lidského života, jeho podstaty, ochrany a rozvoje podle Božích zákonů, se kterými je lidský život neoddělitelně spjat. Zahrnuje problematiku potratů, umělého oplodnění, eutanázie, homosexuálních svazků. Dále starost a péči o manželství a rodinu jako základní buňky společnosti ustanovené samotným Stvořitelem. A zde můžeme velice jasně pozorovat, jak ignorování ekologie člověka úzce souvisí s ignorováním ekologie stvoření. Pokud nepůjde ekologický pohled dotýkající se péče o přírodu a stvoření jako takové ruku v ruce s péčí a starostí o rozvoj lidského života podle Božích zákonů, tedy ekologií člověka, nebude moci nastat žádná opravdová změna a obnova. Naopak ekologie jako ochrana přírody začne být „zbožšťována“ a stane se z ní určitý způsob náboženského směru, který se klaní pouze stvoření a nadřazuje ho nad hodnotu lidského života. To již zažíváme dnes, kdy je mnohdy více chráněn a opečováván nějaký pouhý živoch než počatý a ještě nenarozený lidský plod, kterému se upírá právo na život. Na druhé straně je snaha „ukončovat“ lidský život, pokud nemá „kvalitu“ a zdá se být pouhou přítěží pro své okolí a společnost. Přitom se velice cení a dbá na místa, kde se nechává příroda bez jakéhokoliv lidského zásahu, aby se tam ukázala autentičnost a výjimečnost prostředí a všeho možného života, který tam může vznikat, ale i končit bez toho, aby z toho měl někdo užitek. Jak paradoxní situace, do které se mnohdy my, „vyspělá společnost“ 21. století, dostáváme, a přitom nerespektujeme a nevnímáme zcela zásadní zákony, které nám umožňují nejen žít, ale bez kterých vlastně nemůžeme vůbec existovat. Až budeme v následujících dnech odpočívat při pohledu na stvořenou krásu darovanou nám naším Pánem, nezapomeňme na „kultivaci“ naší duše, ze které pak může a určitě bude i vycházet větší úsilí o zachování krásy přírody.

Požehnané dny odpočinku vám přeje P. Vít

JAK SE ZMĚNIL ŽIVOT DÍVKY, KTERÉ SE BĚHEM SVĚTOVÝCH DNŮ MLÁDEŽE VRÁTIL ZRAK?

ČÁST 2.

Jimena, mladá žena, které se vrátil zrak po přijetí svatého přijímání během Světových dnů mládeže (SDM) v Lisabonu v srpnu 2023, popsala agentuře ACI Prensa, jak tento okamžik prožívala, o svém návratu domů a o podrobnostech zvláštního setkání s papežem Františkem během pouti, kterou se svou rodinou podnikla do Říma, aby poděkovala Panně Marii za tento zázrak. V minulém čísle jsme přinesli první část tohoto příběhu. Jeho pokračování si můžete přečíst níže.

Svatý otec nevěděl, že rodina již před rokem naplánovala cestu do Říma, aby tam strávila konec roku. "Letenky jsem koupil v lednu loňského roku, několik měsíců předtím, než se Jimena vyléčila. Předpokládali jsme, že pojedeme do Říma, když je Jimena slepá, ale podívejte..." říká dojatý otec. Během cesty do Věčného města, která se stala poutí na poděkování Panně Marii, se rodina soukromě setkala s papežem a zúčastnila se mše, kterou sloužil 1. ledna na slavnost Panny Marie, Matky Boží. Otec Jimeny vzpomíná, že papež František, který je přijal v Domě svaté Marty se svou typickou blízkostí a důvěrností, všechny okouzil a povzbudil je, aby Jimenina svědectví sepsali písemně a kontaktovali svého biskupa v Madridu. Na papežovo doporučení v současné době sepisují dívčino uzdravení a čekají na odpověď madridského arcibiskupa, kardinála José Caba Cana, kterého se snažili kontaktovat již před několika měsíci. Pokud jde o reakci lékařů, Svätý otec zdůraznil, že tento typ lékařských komentářů je uznán jako platný v procesu pro zázraky, protože pro lékaře je velmi obtížné zvládnout vyslovit slovo "zázrak" se všemi svými vědeckými znalostmi. Jimena, která ráda sdílí své svědectví s malými skupinami v Madridu, uvedla, že nyní chová velkou úctu k Panně Marii Sněžné. Pouto k Panně Marii ale cítila i předtím. "Cítím její blízkost každý den. Ve všem, co mě potkalo, jsem se vždycky hodně spoléhala na Pannu Marii, zejména proto, že se mi zdálo, že je pro mě snazší se modlit růženec. Vnímám ji jako matku, která se zjevuje, ne fyzicky, ale malými znameními, kterými nám ukazuje, že je tady." Otec Jimeny zdůraznil, že dokázala pochopit, že není protagonistkou toho všeho, ale že má dar, který daleko převyšuje ostatní lidi, a že její povinností je být velkorysá a dávat ho. Hlavní hrdinkou je nakonec Panna Maria.

"Od zázraku 5. srpna loňského roku nás lidé žádají, abychom se připojili k novénám za uzdravení, a my se k nim připojujeme. Děláme to anonymně, protože se domníváme, že by nebylo dobré, aby si lidé mysleli, že Jimena má moc. Další věcí je, že Jimena má možná mimořádnou víru a velmi hluboký vnitřní život, ale to patří do jejího soukromí," poznamenal její otec. Zdůraznil, že je chybou myslet si, že najednou má někdo moc, protože dostal dar. Jsou to dvě velmi odlišné věci. "Věřím, že jednou z krásných věcí, která je také milostí Panny Marie, je schopnost podělit se o své zkušenosti v osobních svědectvích, aby se ostatní lidé přiblížili k Pánu. V evangeliu je mnoho zázraků, jejichž příjemci jsou lidé, jejichž jméno není nikdy známo. Ten Jimenin byl pozoruhodnější, protože to chtěla Panna Maria." Na závěr mladá žena dodala, že za několik dní se opět vydá na pouť do Říma se skupinou svých přátel, kteří s ní byli během Světových dnů mládeže.

Během letních prázdnin od 3. 7. (včetně) do 4. 9. (včetně) 2024 nebudou mše sv. ve středu ráno v 6.00 v kostele sv. Rocha. První mše sv. po prázdninách bude 11. 9. 2024 v 6.00. Nedělní mše sv. zůstávají jako obvykle.

Poutní slavnost sv. Prokopa

Čtvrtek 4. 7. v 18.00 kostel sv. Prokopa !!!

Výstav Nejsvětější Sv. Oltární

Čtvrtek 4. 7. po mši sv. do 20.00 – sv. Prokop

Slavnost sv. Cyrila a Metoděje, patronů Evropy, hlavních patronů Moravy

Pátek 5. 7. mše sv. v 18.00 kostel sv. Prokopa – doporučený svátek !!!

První pátek v měsíci – 5. 7.

Po mši sv. – litanie k Srdci Ježíšovu a svátostné požehnání po mši sv.

Sbírka na splátku farního úvěru

neděle 7. 7. (všechny kostely)

Úklid kostelů

Pátek 12. 7. od 15.00 – sv. Roch

sobota 13. 7. mše sv. v 8.00 - sv. Prokop

Sobota 20. 7. od 9.00 – sv. Anna

Svátek sv. Rozálie – pouť u sv. Rocha

Pondělí 15. 7. v 18.00 kostel sv. Rocha

Poutní slavnost sv. Anny

Pátek 26. 7. v 18.00 kostel sv. Anny

Výstav Nejsvětější Sv. Oltární

Čtvrtek 1. 8. po mši sv. do 20.00 – sv. Prokop

První pátek v měsíci – 2. 8.

Po mši sv. – litanie k Srdci Ježíšovu a svátostné požehnání po mši sv.

Sbírka na splátku farního úvěru

Neděle 4. 8. (všechny kostely)

Úklid kostelů

Pátek 9. 8. od 15.00 – sv. Roch

sobota 10. 8. mše sv. v 8.00 - sv. Prokop

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie

Čtvrtek 15. 8. mše sv. v 18.00 v kostele sv. Prokopa

**VÝŇATEK Z HOMILIE
PAPEŽE BENEDIKTA XVI.
O SLAVNOSTI
NANEBEVZETÍ BLAHOŠLAVENÉ PANNY
MARIE**

(15. srpna 2010)

Svatý Pavel nám v dnešním druhém čtení pomáhá osvětlit toto tajemství tím, že vychází z ústřední skutečnosti lidských dějin a naší víry: ze skutečnosti, tj. ze vzkříšení Krista, který je „prvotinou těch, kdo zemřeli“. Ponoření do jeho velikonočního tajemství se stáváme účastníky jeho vítězství nad hříchem a smrtí. V tom spočívá úžasné tajemství a klíčová skutečnost celého lidského příběhu. Svátý Pavel nám říká, že všichni jsme „včlenění“ do Adama, prvního a starého člověka, všichni máme stejné lidské dědictví, ke kterému patříme: utrpení, smrt, hřích. Ale k této skutečnosti, kterou můžeme všichni denně vidět a zakoušet, přidává něco nového: nejsme jen v tomto dědictví jednoho člověka, které začalo Adamem, ale jsme také „začlenění“ do nového člověka, do vzkříšeného Krista, a tak je v nás již přítomen život Zmrtvýchvstání. Toto první biologické „včlenění“ je tedy včleněním do smrti, včleněním, které generuje smrt. To druhé, nové, které je nám dáno ve křtu, je „včlenění“, které dává život. Opět cituji z dnešního druhého čtení; svatý Pavel říká: „Neboť jestliže skrze jednoho člověka přišla smrt, skrze jednoho člověka přijde i vzkříšení mrtvých. Neboť jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni získají život. Ale každý na svém místě: nejprve Kristus, který je prvotinou, a pak, při jeho příchodu, ti, kteří jsou Kristovi.“ (1 Kor 15,21-24).

Nuže, to, co říká svatý Pavel o všech lidech, říká Církev ve svém neomylném Magisteriu o Marii, a to přesným způsobem a v přesném smyslu: Matka Boží je natolik včleněna do Kristova tajemství, že se celým svým já podílí na vzkříšení svého Syna již na konci svého pozemského života; žije to, co my očekáváme na konci časů, kdy bude zničen „poslední nepřítel“, smrt (srov. 1 Kor 15,26); žije již to, co hlásáme ve Vyznání víry: „Očekávám vzkříšení mrtvých a život budoucího světa“. Jaké jsou kořeny vítězství nad smrtí, které Maria podivuhodně očekává? Kořeny tkví ve víře Panny Marie Nazaretské, jak o tom svědčí úryvek evangelia, který jsme slyšeli (Lk 1,39-56): ve víře, která je poslušností Božímu slovu a naprostým odevzdáním se Boží iniciativě a působení podle toho, co jí oznamuje archanděl. Víra je tedy Mariinou velikostí, jak radostně hlásá Alžběta: Maria je „požehnaná mezi ženami“, „požehnaný plod jejího života“, protože je „matkou Páně“, protože věří a jedinečným způsobem žije „první“ z blahoslavenství, blahoslavenství víry. Alžběta to vyznává ve své radosti a radosti z dítěte, které poskakuje v jejím lůně: „A blahoslavená je ta, která uvěřila, že k ní Pán promluvil“ (v. 45). Drazí přátelé! Neobdivujeme Marii pouze v jejím osudu slávy, jako někoho, kdo je nám vzdálený: ne! Jsme povoláni k tomu, abychom se dívali na to, co Pán ve své lásce chtěl i pro nás, pro náš konečný úděl: žít skrze víru v dokonalém společenství lásky s ním, a tak skutečně žít. V této souvislosti bych se rád zastavil u jednoho aspektu dogmatického výroku, kde se mluví o přijetí do nebeské slávy. Všichni si dnes dobře uvědomujeme, že pod pojmem „nebe“ nemáme na mysli

nějaké místo ve vesmíru, hvězdu nebo něco podobného: ne. Máme na mysli něco mnohem většího a našimi omezenými lidskými pojmy těžko definovatelného. Tímto pojmem „nebe“ chceme potvrdit, že Bůh, Bůh, který se nám stal blízkým, nás neopouští ani ve smrti a po ní, ale má pro nás místo a dává nám věčnost; chceme potvrdit, že v Bohu je pro nás místo. Abychom tuto skutečnost trochu lépe pochopili, podívejme se na svůj vlastní život: všichni zažíváme, že člověk po smrti určitým způsobem dál existuje v paměti a srdcích těch, kteří ho znali a milovali. Mohli bychom říci, že část této osoby v nich žije dál, ale je to něco jako „stín“, protože i toto přežívání v srdcích milovaných lidí je určeno k zániku. Naproti tomu Bůh nikdy nepomíjí a my všichni existujeme na základě jeho lásky. Existujeme, protože nás miluje, protože na nás myslel a povolal nás k životu. Existujeme v Božích myšlenkách a lásce. Existujeme v celé naší realitě, nejen v našem „stínu“. Náš klid, naše naděje, náš mír jsou založeny právě na tomto: v Bohu, v jeho myšlenkách a jeho lásce nepřežívá jen „stín“ nás samých, ale v něm, v jeho stvořitelské lásce, jsme zachováni a uvedeni celým svým životem, celou svou bytostí do věčnosti. Je to Jeho láska, která přemáhá smrt a dává nám věčnost, a právě této lásce říkáme „nebe“: Bůh je tak velký, že má místo i pro nás. A člověk Ježíš, který je zároveň Bohem, je pro nás zárukou, že bytí-člověk a bytí-Bůh mohou existovat a žít věčně jeden v druhém. To znamená, že z každého z nás nebude dál existovat jen část, která je od nás takřkajíc odtržena, zatímco ostatní půjde do záhuby; znamená to spíše, že Bůh zná a miluje celého člověka, tedy to, co jsme. A Bůh přijímá do své věčnosti to, co nyní v našem životě, tvořeném utrpením a láskou, nadějí, radostí a smutkem, roste a stává se. Celý člověk, celý jeho život je přijat Bohem a v něm očištěn přijímá věčnost. Draží přátelé! Myslím, že to je pravda, která nás musí naplnit hlubokou radostí. Křesťanství nehlásá jen jakousi spásu duše v blíže neurčeném záhrobí, v němž by bylo zahlazeno vše, co nám bylo na tomto světě drahé a cenné, ale slibuje věčný život, „život budoucího světa“: nic, co je nám drahé a cenné, nepříjde vniveč, ale najde plnost v Bohu. Všechny vlasy na naší hlavě jsou sečteny, řekl jednou Ježíš (srov. Mt 10,30). Konečný svět bude také naplněním této země, jak uvádí svatý Pavel: „samo stvoření bude vysvobozeno z otroctví porušenosti, aby vstoupilo do svobody slávy Božích dětí“ (Řím 8,21). Pak můžeme pochopit, jak křesťanství dává silnou naději ve světlou budoucnost a otevírá cestu k uskutečnění této budoucnosti. Právě jako křesťané jsme povoláni budovat tento nový svět, pracovat na tom, aby se jednoho dne stal „Božím světem“, světem, který předčí vše, co bychom sami mohli vybudovat. V Marii, která byla vzata do nebe a plně se podílela na vzkříšení svého Syna, uvažujeme o uskutečnění lidského stvoření podle „Božího světa“.

Modleme se k Pánu, aby nám dal poznat, jak drahocenný je v jeho očích celý náš život; ať posílí naši víru ve věčný život; ať z nás učiní lidi naděje, kteří pracují na budování světa otevřeného Bohu, lidí plné radostí, kteří umí uprostřed starostí všedního dne zahlédnout krásu budoucího světa a v této jistotě žít, věřit a doufat. Amen!

(Redakčně kráceno)

Celý text: oficiální stránky Svatého stolce (www.vatican.va)

MARIÁNSKÁ POUTNÍ MÍSTA

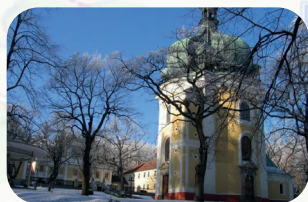
Léto je čas odpočinku, dovolených, ale také chvíle, kterou můžeme vyhradit prohloubení vztahu s Bohem. I z tohoto důvodu mnozí v letních měsících odjíždějí na duchovní cvičení nebo navštěvují poutní místa. Také my Vám přinášíme několik užitečných tipů.

Klokoty - Tábor

Klokoty nesou název po řece nebo klokočovém keři. Od roku 1389 jsou zasvěcené Nanebevzetí Panny Marie, která se zde údajně zjevila a byla vynesena do nebe před zraky pasáček a dalších lidí. Poutníci proudili k zázračnému prameni, což vedlo k výstavbě kostela. Po husitských válkách a zničení kaple byla v roce 1520 nalezena neporušená Madonina podoba. V 17. století benediktini z Montserratu začali přestavbu, která pokračovala díky darům měšťanů a šlechticů. Komplex s ambity a kaplemi byl dokončen v roce 1734 a je považován za skvost baroka. Centrální obraz Panny Marie od J. A. Burgera z roku 1636 je umístěn na zlaceném stříbrném oltáři. hlavní pouť se koná vždy nejbližší sobotu k svátku Nanebevzetí Panny Marie (15. srpna). Putovat do Klokot lze podél řeky Lužnice a odvážlivci si mohou pochod naplánovat již z Bechyně (cca 27 km).

<https://www.klokoty.cz/>

Poutní areál Lomec - Vodňany

Mezi městy Netolice a Vodňany v okrese Strakonice se nachází Lomec, který je řazen mezi nejproslulejší poutní místa v jižních Čechách. Poutní kostele Jména Panny Marie patří k významným dílům vrcholného baroka ve střední Evropě. Místo je významnou křižovatkou cyklotras a jedním ze zastavení na naučné cyklostezce Historická krajina Netolicka. Kostel byl vystavěn v letech 1692 až 1702 hrabětem Buquoyem, pro zázračnou sošku Panny Marie s Ježíškem. Unikátní je také centrální oltář s bohatými řezbami, který je zmenšenou napodobeninou Berniniho papežského oltáře z chrámu sv. Petra v Římě. Na Lomci stojí také původně buquoyův lovecký zámček z roku 1709-1710, který sloužil později jako fara a škola. Dnes zde působí Kongregace šedých sester III. řádu sv. Františka. Každou první sobotu v měsíci se zde pravidelně konají poutě a mše. Nově je zde vybudována i meditační zahrada.

<https://www.lomec.cz/>

TA PRO LETNÍ PUTOVÁNÍ

Kostel Panny Marie Těšitelky - Nové Hradů

V Jižních Čechách se ještě zdržíme. Poblíž Dobré Vody u Nových Hradů se nacházejí tzv. „jihočeské Lurdy“, kam pravidelně míří poutníci z Čech, ale i nedalekého Rakouska. Kostel Panny Marie Těšitelky byl postaven na místě léčivého pramene. Nahradil tak malou kapličku, která již nedostačovala počtu poutníků, kteří sem neustále přicházeli. Základní kámen této svatyně byl položen 13. května 1706 a celá stavba byla dokončena v roce 1715. Stavebníkem byl Karel A. Buquoy. Varhany postavil varhanář Christoph Lachenwitzer v roce 1727. Kostel nechala v roce 1888 zrekonstruovat hraběnka Filipina Buquoyová a jeho opětovné vysvěcení provedl 14. října 1888 českobudějovický biskup Martin Josef Říha. Po skončení 2. světové války a následném nástupu totalitního režimu začala stavba chátrat. Mezi lety 1987 a 1992 byla provedena obnova vnějšího pláště, bohužel však špatnou metodou. Dnešní podobu dostal poutní chrám až kompletní rekonstrukcí mezi lety 2011 a 2016.

https://www.klaster.cz/farnosti#dobra_voda

Panny Marie Pomocné (Maria Hilf) - Zlaté Hory

Poutní kostel Panny Marie Pomocné, známý také jako Maria Hilf, se nachází nedaleko Zlatých Hor. Původně dřevěná kaple z 18. století, která byla později přestavěna na kostel, sloužila věřícím až do roku 1955, kdy byla bohoslužba komunistickými úřady zakázána a kostel nakonec zničen. V roce 1990 byl položen základní kámen pro novou svatyni, kterou posvětil Jan Pavel II., a v roce 1995 byl nový kostel vysvěcen. Poutní místo je spojeno s legendou o Anně Tannheiserové, která zde za třicetileté války našla útočiště a porodila syna. Na místě byl později zavěšen obraz Panny Marie, který přilákal mnoho poutníků. Přes několik pokusů o zrušení kaple během josefinských reforem, místo přežilo a v 19. století byl položen základní kámen pro nový kostel. Po komunistickém režimu, který vedl k devastaci a demolicí kostelů, bylo místo obnoveno a dnes je opět centrem poutí a duchovního života. Nejvýznamnější je zářijová pouť tří národů, která přitahuje poutníky z různých zemí, a noční křížová cesta, která pokračuje v tradici z dob totality.

<https://www.mariahilf.eu/>

VNITŘNÍ MLČENÍ - UZDRAVUJÍCÍ CESTA MEDITACE

Ladislav Klíma

Meditace není jen cestou orientálních náboženství. Svoje místo má již od prvních staletí křesťanství, obzvláště pěstované v řeckém prostředí. Hésychasmus (řec. hēsychia – ztišení, klid, mlčení) byl spojován s poustevnickým způsobem života od 4./5. století a od 14. století se v prostředí byzantské církve stal formou spirituální teologie. Hésychisté se vyznačovali tím, že při své modlitbě opouštěli myšlenky, ať už dobré či zlé, a tužby a zcela se nořili do Boží přítomnosti. Významným rysem spojeným s tímto hnutím je modlitba Ježíšova: „Pane Ježíši, smiluj se nade mnou hříšným” či pouze „Ježíši,” jež je v nepravidelných intervalech spojována s klidným dechem a napomáhá mysli vytlačit všechny myšlenky. Zůstává pouze člověk oproštěný od svých tužeb a zcela „prázdný”, otevřený pro spojení s Bohem.

Také sv. Terezie od Ježíše, reformátorka Karmelitánského řádu, vyzývala k tomu, aby si rozum dopřál „nedělit”, tzn. umlknul, nepřemítal, a pouze vnímal Kristovu přítomnost. Její spolupracovník sv. Jan od Kříže také nabádal, aby člověk nechal utichnout myšlenky a dovolil promlouvat Bohu.

Křesťanská tradice se však nezabývala otázkou držení těla. Společně s benediktinským mnichem Anselmem Grünem, který prohlásil: „Od zenové meditace jsem se naučil sedět v tichu a snadněji si takový postoj udržet. [...] v daném okamžiku nejde o nějaké přemýšlení, nýbrž o ryzí bytí,” můžeme hledat inspiraci právě v orientálních náboženství – vždyť tělo je neodmyslitelnou součástí našeho života, proto správné držení může napomoci celkové modlitbě.

Vhodná pozice je taková, kdy držíme rovně bederní páteř a zároveň netlačíme na bránici. Pro modlitbu můžeme využít také jednu z následujících technik: sed s oporou v bederní páteři, být narovnaný, hlava je rovně, jako by ze zátylku pokračovala linie směrem vzhůru – tedy brada není zdvižena, chodidla jsou opřena o zem, ruce spočívají volně. Nejprve vědomě uvolňujeme zadní část těla od bederní páteře směrem vzhůru, při tom se soustředujeme na místa, která bývají nejvíce zatížena stresem – například ramena. Poté se soustředíme na

uvolnění obličejových svalů, rtů, čela, spánků a od hlavy pokračujeme ke břichu, nohám a uvolnění rukou. Tímto cvičením zklidníme tělo. Následně zklidníme svůj dech, nasloucháme mu. Můžeme si například představit klidný vánek, který čeří mořskou hladinu. Zásadní je se naprosto oprostit od veškerých myšlenek, obzvláště těch, které v nás vyvolávají emoce. Snažíme se vnímat Boží lásku, která naši duši prostupuje a zároveň se stává zdrojem lásky pro ostatní. Sjednocujeme se s Kristem, který se ve světě projevoval spíše svým mlčením než svými slovy. Díváme se na svět Kristovým pohledem, ztotožňujeme se s ním, přetváříme se v něho. A právě toto sjednocení s Kristem je nevyšší účel křesťanské meditace. Pokud se nám do mysli derou myšlenky, je dobré opakovat modlitbu Ježíšovu. Modlitba Ježíšova je meditativní metodou, která spočívá v opakování jména „Ježíš“ spojované s výdechem, kterou však vyslovujeme v nepravidelných intervalech. Primárně smyslem modlitby jako takové je spojení s bohočlověkem Ježíšem, za druhé toto jméno v sobě obsahuje vše potřebné, neboť jeho jméno ve zkrácené formě zahrnuje slova Jahve a sloveso „spasit“, tedy Jahve je spasitel. Vyzváním Ježíšova jména docílujeme samotné přítomnosti našeho Spasitele. Je možné i opakovat: „Maranatha“ – „Pane, přijď“ nebo „Pane Ježíši Kriste, smiluj se nade mnou hříšným“, avšak tomu, kdo pokročil v lásce, stačí samotné Ježíšovo jméno. A toto jméno v nás působí, že jiné myšlenky utichají a naše mysl spočívá v něm, Ježíšovo jméno sestupuje do našeho srdce.

Meditaci nemusíme provádět pouze v určité poloze těla – tedy v sedě, ale můžeme ji konat při chůzi, v práci, v přírodě – zde si máme uvědomovat a žít přítomný okamžik s Kristem i v Něm. Obzvláště je to vhodné během liturgie, kdy si můžeme užívat každého slova či gesta. Jméno Ježíšovo nám pomáhá navracet se do přítomného okamžiku a v každé činnosti či stvoření ho nacházet.

Vnitřní mlčení neznamená stát se „prázdným“, nýbrž „naplněným“ Boží láskou a pokojem. Toto vnitřní utichnutí v nás bude působit i navenek.

Zpracováno dle knihy Davida Peroutky: Vnitřní mlčení – uzdravující cesta meditace, nakladatelství Pavel Mervart: 2022

VÝŇATEK Z PROMLUVY SV. JOSEMARÍA ESCRIVÁ SLAVNOST NEJSV. SRDCE JEŽÍŠOVA ZE DNE 17. 6. 1966

USPOŘÁDAL P. VÍT UHER

Vést druhé k lásce ke Kristu

Ale všimněte si, že Bůh nám neříká: místo srdce vám dávám pouhého ducha. Ne, on nám dává srdce, a to srdce z masa, stejné jako Srdce Kristovo. Nemám jedno zvláštní srdce, abych jím miloval Boha, a ještě druhé, kterým bych miloval lidi zde na zemi. Stejným srdcem, kterým jsem miloval své rodiče a kterým miluji své přátele, tímtéž srdcem miluji Krista, Otce i Ducha svatého a Pannu Marii. Stále to opakují: především musíme být více lidští, protože jinak nemůžeme být Boží.

Lidská láska, láska tady na zemi, je-li opravdová, nám pomáhá okoušet lásku Boží. Můžeme tak tušit lásku, z které se budeme radovat u Boha a která bude mezi námi vládnout v nebi, až bude Bůh všechno ve všem (1 Kor 15,28). Když začneme chápat, co je to Boží láska, bude nás to nutit, abychom byli soucitnější, velkorysejší, odevzdanější.

Musíme přece dávat dál to, co jsme dostali, učit to, co jsme se naučili, zprostředkovávat svým bližním – prostě, bez jakékoliv domýšlivosti – poznání Kristovy lásky. Při své práci, svém povolání ve společnosti, můžete a máte proměňovat své zaměstnání ve službu. Dobře provedená práce, práce, která se daří a přispívá k pokroku, která má na zřeteli rozvoj kultury a techniky, splňuje velký úkol, je užitečná pro celé lidstvo, jestliže jsme vedeni ušlechtilostí, a ne sobectvím, jestliže usilujeme o dobro pro všechny, a ne o vlastní prospěch, jestliže je smysluplná z lidského i křesťanského hlediska.

V této své práci, v mezilidských vztazích, byste měli ukazovat Kristovu lásku a její konkrétní podobu, jako je přátelství, pochopení, lidská láska a pokoj. Jako Kristus, když procházel na všech cestách Palestiny, prokazoval dobrodiní (srov. Sk 10,38), tak i my na všech lidských cestách – rodinného života, občanské společnosti, pracovních vztahů, kultury a odpočinku – máme uskutečňovat velkou setbu pokoje. To bude nejlepším důkazem, že do našeho srdce přišlo Boží království: My víme, že jsme přešli ze smrti do života, píše apoštol svatý Jan, a proto milujeme bratry (1 Jan 3,14).

Ale nikdo nemůže žít tuto lásku, nenaučí-li se jí ve škole Ježíšova Srdce. Jen tehdy, když budeme hledět na Kristovo Srdce a rozjímat o něm, dosáhneme toho, že se naše vlastní srdce zbaví nenávisti a lhostejnosti, pouze tehdy budeme umět křesťansky reagovat na cizí utrpení a bolest. Vzpomeňte si na scénu, kterou nám líčí svatý Lukáš, když Kristus kráčel do Naimu (srov. Lk 7,11–17). Ježíš vidí zármutek lidí, s kterými se náhodně setkává. Mohl je klidně minout a jít dál nebo počkat na vyzvání, prosbu. Ale nejde dál, ani na nic nečeká. Sám se ujímá iniciativy, dojat zármutkem vdovy, která ztratila to jediné, co měla – svého syna.

Evangelista vysvětluje, že Ježíšovi jí bylo líto, snad své dojetí projevil – jako při smrti Lazara – i nějakým vnějším gestem. Ježíš Kristus nebyl a není necitelný k lidskému utrpení, které vychází z lásky, ani mu nedělá potěšení oddělovat děti od rodičů; přemáhá smrt, aby dal život, aby zase byli spolu ti, kdo se milují, vyžaduje ovšem předtím nebo současně prvenství Boží lásky, která má utvářet opravdový křesťanský život. Kristus ví, že je obklopen zástupy lidí, kteří budou tímto zázrakem udiveni a rozhlásí ho po celém kraji. Ale Pán nejedná, jen aby se zalíbil, je pouze dojat bolestí té ženy a nemůže ji nechat bez útěchy. A tak k ní skutečně přistoupil a řekl: Neplač! (Lk 7,13). Je to, jako by jí chtěl dát na srozuměnou toto: nechci tě vidět uplakanou, protože já jsem přinesl na svět radost a pokoj. A pak nastává zázrak, jako projev božské Kristovy moci, jedná jako Bůh. Ale dříve tady bylo pohnutí jeho duše, jako důkaz lásky Ježíšova lidského srdce, kdy jedná jako člověk.

OTEVÍRÁME BREVIÁŘ LITURGIA HORARUM * DENNÍ MODLITBA CÍRKVE

HYMNUS SOLIS, O VIRGO, RADIIS AMICTA

*Sluneční záře, Panno, z tebe splývá,
dvanáct hvězd skví se tobě kolem
hlavy,
tvým podnožím je luna mlčenlivá,
plná jsi slávy.*

*Smrt přemohla jsi, vinu, peklo temné,
u trůnu prosíš za nás u Ježíše.
V tobě ctí mocnou královnu jak země,
tak věčná říše.*

*Chraň všechny, kdo se drží víry Boží,
rozběhlé ovce uved' v jeden ovčín,
národy, jež stín smrti dlouho souží,
sved' ze všech končin.*

*Výprošuj hříšným smilování Krista,
chorým vrať zdraví a všem klidné časy,
v úskalí žití sviť všem, ty vždy jistá
naděje spásy.*

*Trojici Boží budiž věčná chvála,
že hvězdným věncem zdobí Panno,
tebe,
že v moudrosti své za matku nám dala
královnu nebe. Amen.*

EUCHARISTICKÁ ADORACE	MODLITBA RŮŽENCE
Každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. od 18:00 u sv. Prokopa probíhá do 20:00 tichá adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí.	Touto modlitbou oslovujeme Pannu Marii a rozjímáme o Ježíšově životě. Společně se modlíme každý den před mši sv. za ukončení války na Ukrajině.

KŘEST	SVÁTOST SMÍŘENÍ
Křest dospělých: S knězem je nutné domluvit osobní setkání, po kterém následuje příprava ke křtu (katechumenát). Příprava začíná po Velikonocích, křest pak bude uskutečněn o Velikonocích příštích. Křest dětí do 6 let: Při osobním rozhovoru rodičů s knězem bude dohodnuta příprava na křest dítěte. Křest dětí 7-14 let: Při osobním rozhovoru s knězem bude dohodnuta příprava dítěte.	Svátost smíření (sv. zpověď) lze přijmout: SV. PROKOP: po, st, čt, pá 17:25-17:50 SV. ROCH: ne 16:30-16:50, út 16:25-16:55. září-červen st od 6:30, SV. ANNA: ne 7:30-7:50 S knězem lze individuálně dojednat i jiný termín. <i>Dle církevního příkázání je nutné svátost smíření přijmout alespoň jednou do roka – v době velikonoční. Doporučuje se však častější přijímání této svátosti.</i>

CÍRKEVNÍ ŠŤATEK	SVÁTOST BIŘMOVÁNÍ
Nejde o pouhý právní akt, ale o svátost, ke které je nutná určitá doba přípravy. Počátkem je osobní setkání s knězem a domluva doby přípravy (cca 3 měsíce).	Tato svátost, ve které se přijímají dary Ducha sv., se v naší farnosti udílí zpravidla na podzim. Zájemci o přípravu se domluví na jejím průběhu s knězem. Příprava probíhá v neděli od 16:30 ve Farním centru.

SVÁTOST NEMOCNÝCH	CÍRKEVNÍ POHŘEB
V případě potřeby lze požádat o její udělení kněze, v naléhavých případech kdykoli. Svátost se udílí buď doma u nemocného nebo v jiném místě (nemocnice, domov seniorů apod.).	Ať už jde o pohřeb na hřbitově, rozloučení v obřadní síni nebo uložení urny do hrobu, je vždy nutné domluvit čas obřadu dříve s knězem než s pohřební službou. Účast kněze však není možná u tzv. „společného rozptýlu“.

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ DĚTÍ

předškoláci + 1. ročník ZŠ: út 15:45
 2. ročník ZŠ: út 16:45
 3. ročník ZŠ + příprava k 1. sv. přijímání: pá 14:00
 4. – 8. ročník ZŠ: čt 16:15
 9. ročník ZŠ + středoškoláci: pá 15:20

**Bližší informace na webových stránkách farnosti.
 nebo e-mailem:**
MiladaProvinska@seznam.cz , tel +420721128119

PRAVIDELNÉ AKTIVITY VE FARNOSTI

BIBLICKÁ HODINA	HOVORY O VÍŘE	POLEDNÍ ATELIER
Setkání v červenci a srpnu neprobíhají. Další setkání se uskuteční v říjnu.	Pro katechumeny a také pro všechny, kdo hledají smysl života z víry a chtějí se připravit na přijetí svátostí. neděle 18:00-19:00	Setkání převážně žen ke zdobení svíček a výrobě drobných užitečných předmětů, háčkování, šití apod. pá 9:00-12:00 (říjen-květen)

NÁBOŽENSTVÍ PRO DOSPĚLÉ	MODLITEBNÍ SKUPINA
Setkání v červenci a srpnu neprobíhají. Další setkání se uskuteční v říjnu.	Setkání v červenci a srpnu neprobíhají. Další setkání se uskuteční v říjnu.
	ÚKLID KOSTELŮ
	Každou druhou sobotu v měsíci po mši sv. u sv. Prokopa v 8:00 se přítomní rozdělí do skupin a začne úklid kostelů farnosti. Rádi uvítáme každého, kdo bude chtít pomoci. I čistota a výzdoba Božího chrámu přispívá k celkovému duchovnímu stavu farnosti. Kdo může, měl by pomoci alespoň občas.

Pokud není stanoveno jinak, konají se uvedené aktivity ve Farním centru – Čajkovského 36, Praha 3. Některé aktivity jsou v současné době a o školních prázdninách přerušeny nebo omezeny; informace jsou včas zveřejněny na webových stránkách farnosti.

KOSTELY VE FARNOSTI PRAHA 3 - ŽIŽKOV

farní kostel sv. Prokopa Praha 3, Sladkovského nám.	filiální kostel sv. Anny Praha 3, ul. Tovačovského	filiální kostel sv. Rocha Praha 3, Olšanské náměstí
--	---	--

Aktuální informace pro každý den jsou na webových stránkách farnosti – www.farnost-zizkov.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB

den	kostel	čas	poznámka
NEDĚLE	sv. Anna sv. Prokop sv. Roch	8:00 9:30 11:00 17:00	
pondělí	sv. Prokop	18:00	v latinském jazyce 4x ročně v tridentském ritu u sv. Rocha
úterý	sv. Roch	17:00	
středa	sv. Roch sv. Prokop	6:00 18:00	mimo červenec a srpen; v adventě Roráty
čtvrtek	sv. Prokop	18:00	
pátek	sv. Prokop	18:00	každý první pátek v měsíci po mši sv. pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu
sobota	sv. Prokop	8:00	každou druhou sobotu v měsíci úklid kostelů

PŘÍPADNÉ ZMĚNY JSOU VČAS OZNÁMENY

Výstav Nejsvětější svátosti:

sv. Prokop: první čtvrtek v měsíci po mši sv. - eucharistická adorace do 20:00

Úřední hodiny ve farní kanceláři:
Cajkovského 36/669, 130 00 Praha 3 - Žižkov

Kontakty:

středa: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher
čtvrtek: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher

farář P. ThLic. Vít Uher, ThD.:
tel. 731625910 e-mail: zizkov@efara.cz
web: www.farnost-zizkov.cz

EKONOMICKÉ OKÉNKO

stav ke dni 30. 6. 2024

výše dluhu (úvěr): Kč 1.994 324,16
sbírka na splácení úvěru –6/2024: Kč 10.180, -
č. účtu farnosti: 6146009339/0800
Česká spořitelna

povinná měsíční splátka: Kč 29.324,-

DĚKUJEME ZA VAŠE DARY – JEN DÍKY NIM MŮŽEME I MY DÁLE POMÁHAT.

PROKOPSKÉ LISTY

č. 373 – ČERVENEC – SRPEN 2024

Vydává Římskokatolická farnost u sv. Prokopa Praha 3 – Žižkov

farář: P. ThLic. Vít Uher, ThD.

Příspěvky mohou být redakčně upravovány. Náklad 250 ks. Výrobní cena 18 Kč.
NEPRODEJNÉ.

PODPOŘIT FARNOST A JEJÍ POTŘEBY MŮŽETE PŘES QR PLATBU

QR Platba

Finančními prostředky pokrýváme například platby za energie, nákupy liturgických potřeb a další nezbytnosti, bez nichž by se farnost neobešla.

Za Vaše dary Vám děkujeme!